

Књига пророка Данила — Број четрдесет седам

Разоткривање обмањујућих доктрина: критичка анализа Данила 8 и изазова адвентистичкој теологији

Jeff Pippenger
2024-01-11

Када је мали рог Рима представљен у стиховима девет до дванаест осме главе Данила, он је искварен симбол, јер је симбол трансвеститизма, преоблачења које осцилира између мушког и женског. То је у сагласности са милеритским разумевањем да је Рим био представљен кроз две фазе: прва фаза као римско државништво, а друга фаза као римско црквеништво; али у том осцилирању родова у стиховима, мали рог је изван историјског и пророчког низа (искварен). Ипак, сваки од та четири стиха представља историју непосредно повезану или са римским државништвом или са римским црквеништвом. Пагански Рим је прогонио све који су се одупирали његовој царској власти, али прогонство папског Рима (женског) у десетом стиху посебно је усмерено против неба.

У милеритском разумевању да је Рим био четврто и последње царство, колебање од државе ка цркви, па поново од државе ка цркви, не би представљало никакву потешкоћу. Они су видели мешавину гвожђа и глине у стопалима друге главе Данила и једноставно су је разумевали као две фазе Рима, без настојања да одреде неки посебан историјски след четвртог и петог царства. Исто су разумевали и за седму главу, где је рог који је говорио велике ствари против Свевишњег ишчупао три рога од првобитних десет рогова звери Рима. Чак и ако је Милер препознао родно колебање у стиховима девет до дванаест, то би било без значаја за његово разумевање да је четврто царство Рим. У милеритском разумевању, четврто царство окончало се 1798. године, а следећи пророчки догађај био је Други Христов долазак.

Женски рог поистовећује жену која чини духовни блуд с мушким рогом, и представљен је у десетом и дванаестом стиху.

И нараста до војске небеске, и обори на земљу неке од те војске и од звезда, и погази их.
Данило 8:10.

Прогонство папске силе било је усмерено против хришћанства (војске небеске), а у дванаестом стиху папски Рим (женског рода) прима силу да изврши своје убилачко дело кроз преступ блуда са царевима Европе.

I vojska mu bi dana protiv svagdašnje žrtve zbog prestupa, i obori istinu na zemlju; i delovaše, i napredovaše. Danilo 8:12.

„Војска“ у стиху представља војну силу која је папству дата „против свагдашње“. Реч „против“ значи „од“. Од паганских царева Европе (паганског Рима), представљених

„свагдашњом“, војна подршка (једна војска) била је дата папству „због преступа“. Сједињење цркве и државе, при чему црква управља тим односом, јесте „преступ“. Вино тога преступа јесте хришћанска крв. Када је папство задобило власт над војскама паганског Рима, папски Рим („оно“) „обори истину на земљу; и чињаше, и напредоваше.“

У једанаестом поглављу Данила, у тридесет првом стиху, такође је представљено предавање војске папском Риму:

И мишице ће стати на његовој страни, и оскврњиће светињу тврђаве, и укинуће свакодневну жртву, и поставиће гадост опустошења. Данило 11:31.

Stih označava istorijski prelaz sa paganskog Rima na papski Rim. U stihu su „mišice“ evropski carevi koji su počeli da ustaju u prilog papstvu, počevši od Hlodviga, kralja Franaka (Francuske), godine 496. „Mišice“ su takođe oskrnavile „svetinu tvrđave“ (grad Rim), kroz neprekidno ratovanje od četvrtog veka pa nadalje do godine 538. „Mišice“ su takođe uklonile paganski otpor usponu papstva, i do godine 508, paganski otpor bio je okončan.

Реч преведена као „уклонити“ јесте хебрејска реч „sur“ и значи „одстранити“. „Мишице“ су поставиле „гадост пустошну“ (папство) на престо земље године 538. Када Данило, осма глава, дванаести стих, показује да је „војска“ била дата женском малом рогу, то се слаже са сведочанством тридесет првог стиха једанаесте главе. Књига Откривења такође сведочи о истој истини у тринаестој глави.

И звер коју видех беше слична леопарду, и ноге јој бежу као у медведа, а уста њена као уста лава; и змај јој даде своју силу, и свој престо, и велику власт. Откривење 13:2.

Sestra Vajt neposredno poistovećuje zver iz drugog stiha sa papstvom, a zmaја u tom stihu sa paganskim Rimom. Paganski Rim dao je papstvu troje: „silu svoju, i presto svoj, i veliku vlast.”

Војна сила била је дата од стране паганског Рима, почевши са Хлодовехом 496. године. „Престо“ са кога ће владати дат је папству 330. године, када је цар Константин преместио своју престоницу у Константинопољ, оставивши свој некадашњи престони град Рим под контролом папске цркве. Године 533, цар Јустинијан је одредио да је папа глава цркве и исправитељ јеретика, предајући папи у Риму свој „велики ауторитет“. Дванаести стих осме главе Данила поистовећује време када је дата „војска“, а о тој пророчкој истини сведоче многи сведоци. Од тог тренутка у времену (почевши 496. године), папство је „напредовало“.

Наставиће да „делује“ и „напредује“ све до краја гнева против северног царства Израилјевог, када је 1798. године окончан, и папство задобило своју смртоносну рану.

И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и величаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће док се не доврши гнев; јер ће се извршити оно што је одређено. Данило 11:36.

Девети стих осмог поглавља описује мушки Рим (незнабожачки Рим) и представља тростепени освајачки процес који је незнабожачки Рим извршио, и који је био праслика трију географских области које ће бити освојене да би папски Рим био утврђен на престолу

земље, као што је представљено трима роговима који су ишчупани у седмом поглављу. Та два тростепена освајања незнабожачког и папског Рима представљала су три географске препреке савременог Рима, у стиховима четрдесет до четрдесет три једанаестог поглавља Данила. Потом је у осмом поглављу, у једанаестом стиху, поново представљен мушки мали рог (незнабожачки Рим). У том стиху, посвећена логика је толико здрава, да су се људи подсмеха, који владају Јерусалимом, били принуђени да уведу неколико теолошких лажи како би подигли свој кривотворени темељ.

Да, узвисио се чак до Кнеза војске, и од њега би укинута свагдашња жртва, и место његове светиње беше оборено. Данило 8:11.

Док почињемо да разматрамо лажне новце и драгуље који су уведени у адвентизам од 1863. године, треба запазити да постоје две главне области наводне теолошке стручности којима се адвентизам хвали, као основном за одржавање доктрина отпалог протестантизма и католицизма. Тврдња коју износе савремени теолози адвентизма јесте да су они или стручњаци за библијску историју, или стручњаци за библијске језике. Њихова примена овога стиха открива да им је пророчка реч постала као запечаћена књига, а такође открива да је њихова тврдња да су стручњаци за библијске језике једноставно савремена манифестација фарисејства.

Прво је занемаривање осцилације родова за мали рог у деветом до дванаестом стиху. Када би заиста били стручњаци за јеврејски језик, не би порицали нити ублажавали чињеницу да је Данило намерно употребио осцилацију рода у тим стиховима. Мали рог је представљен у оба рода, и ти се родови смењују кроз стихове. Теолози покушавају да ову чињеницу прикрију бесмислицама и лажним новчићима, јер она јасно показује да једанаести стих означава незнабожачки, а не папски Рим. Они, наравно, упорно тврде да је мали рог из једанаестог стиха папа, док је он у ствари незнабожачки Рим.

Када се једном призна да су два од четири стиха о малом рогу у мушком роду, а два у женском роду, тада је једноставно укључити библијску истину да жена у библијском пророчанству представља цркву, а човек представља државу. Познавање тога омогућава свима који желе да виде да је мали рог из једанаестог стиха мушка Римска сила (пагански Рим), а не женска Римска сила (папски Рим).

Стих се, дакле, разуме тако да учи да се пагански Рим (он) узвисио до Кнеза војске, као што је пагански Рим учинио када је Кнеза војске поставио на крст Голготе. Пагански Рим не само да се узвисио против Христа на крсту, него стих даље каже да је њиме (паганским Римом) „свагдашња жртва била укинута“.

У књизи пророка Данила постоје две јеврејске речи које се обе преводе као „узети“. Те речи су „sur“ и „rum“. Обе речи се употребљавају у богослужбеној служби светилишта. Sur значи узети или уклонити, и када је пепео са жртвеника у светилишту био уклањан, реч која се употребљава да опише уклањање пепела јесте „sur“. Реч „rum“ значи подићи и узвисити, и када је свештеник у светилишту требало да подигне жртву обртања, требало је да „rum“ (подигне) принос. У једанаестом стиху, пагански Рим („свагдашња служба“) требало је да

„gum“ (узме) паганство тако што ће подићи и узвисити религију паганства.

Незнабожачки Рим узвисио би и узнео религију незнабоштва. Адвентистички теолози који тврде да су стручњаци за библијске језике бирају да свако појављивање израза „уклонити“ у књизи пророка Данила тумаче као „уклонити“. Они не успевају да признају Данилово јасно и прецизно писање, те се тако постављају изнад пророка Данила.

Богослови који тврде да разумеју библијске језике износе аргументе како би оправдали зашто је Данило наводно намеравао да каже исто, иако је употребио две различите речи. Они пружају дуге и заморне студије речи да би подржали своје лажне тврдње. Богослови који тврде да разумеју библијску историју заступају став да се та погрешна примена заснива на препознавању да у различитим раздобљима историје иста реч може значити нешто друго, те стога, када је Данило употребио две различите речи, само стручњак за историју може утврдити шта је Данило заиста мислио. Важно је препознати ове две лажне методе, јер их често примењују богослови који настоје да се сакрију од методологије „ред по ред“.

Да, узвисио се чак до Кнеза војске, и њиме би укинута свагдашња жртва, и место Његове светиње би оборено. Данило 8:11.

Реч која је у стиху преведена као „узета“ значи „подићи и узвисити“. Она не значи уклонити. Ова чињеница ствара забуну и противречност за адвентистичке теологе, јер њихове премисе не издржавају ни једноставно испитивање стиха када се на стих примени стварно значење речи коју је Данило употребио. Они тврде да је мали рог из тог стиха папски Рим, те би стога стих гласио да је „њиме“ (папским Римом) „свакодневна жртва била узета“.

Они, наравно, немају никаквог проблема да укључе додатну реч за коју сестра Вајт изричито каже да је додата људском мудрошћу и да се не односи на текст.

„Затим сам увидела у вези са ‘свакодневном’ (Данило 8:12) да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту, те да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су упутили вапај о часу суда.“ Рани списи, 74.

Они поистовећују „свакодневну“ са Христовом службом у Светињи, те „свакодневна жртва“ подржава схватање да је „свакодневна“ Христово жртвено дело у небеској Светињи. Али надахнуће утврђује да реч „жртва“ „не припада тексту“.

Када пијанице Јефремове поистовећују „свакодневну“ са Христовом службом у Светињи, тада би стих гласио: „њиме“ (папским Римом) „свакодневна би укинута“, или би гласио: „папском влашћу, Христова служба у Светињи била је укинута“. Они заиста поучавају ту неистину. Они упорно тврде да је кроз таму папске владавине право разумевање Христове службе у Светињи било уклоњено из умова људи.

Ипак, реч преведена као „одузети“ не значи уклонити, већ уздићи и узвисити. Када би тобожњи стручњаци за библијске језике исправно применили значење јеврејске речи „gum“ на тај одломак, њихов превод би морао да гласи: „папском влашћу Христова служба у

светињи била је уздигнута и узвишена.“ Када је папство икада уздигло и узвисило Христа?

Они настоје да на хебрејску реч „sur“ наметну дефиницију хебрејске речи „rum“. Данило користи реч „sur“, која значи уклонити, у вези са „свакодневном“ у још два стиха, али је у једанаестом стиху Данило изабрао реч „rum“, која значи подићи и узвисити. Не само да је збрка басни у вези с овим стихом безумље због извртања значења речи преведене као „узети“, него никада није постојало време када је Христова служба у светињи на било који начин била уклоњена од људи.

Али овај, будући да остаје довека, има непроменљиво свештенство. Зато и може савршено да спасе оне који кроз Њега приступају Богу, пошто увек живи да се за њих заузима. Јеврејима 7:24, 25.

Тврдити, као што то чине адвентистички теолози, у настојању да подупру своју лажну примену овог стиха, да је постојао временски период у коме је папство вршило некакву власт да уклони Христово посредовање у светилишту — апсурдно је!

Али теолози не уче да тај стих показује да је папство уздигло и узвисило Христову службу у светилишту. Они избегавају значење Данилових речи и надахнути савет Елен Вајт, да би учили оно што сами изаберу да уче, упркос сведочанству Данилових речи.

Да, уздиже се чак до кнеза војске, и од њега би укинута свагдашња жртва, и место његове светиње би оборено. Данило 8:11.

Теолози уче да тај стих значи: „папском влашћу, Христова служба у светињи била је уклоњена“, а уклањање Христове службе у светињи из умова људи поткрепљује се чињеницом да је, у вези с тим уклањањем, место Христове „светиње било оборено“. Не постоји ниједан стих у Божјој Речи који поистовећује небеску светињу, где Христос врши своје посредовање, са нечим што је икада било оборено. Нити постоји било који библијски одломак који поистовећује само небо, које је „место његове светиње“, са нечим што је икада било оборено. Још једном, теолози себе постављају изнад пророка Данила, јер упорно тврде да се „место његове светиње“ у том стиху односи на Божју светињу, упркос чињеници да Данило поучава управо супротно од те идеје.

Самопроглашени стручњаци за јеврејски језик упорно тврде да се у том стиху јеврејска реч „rum“ мора разумети у значењу јеврејске речи „sur“. Они такође тврде да се јеврејска реч „miqdash“ мора разумети као јеврејска реч „qodesh“. И „miqdash“ и „qodash“ у књизи пророка Данила једноставно се преводе као „светилиште“, али имају различита значења. „Miqdash“ означава било које светилиште, било да је то Божје светилиште или паганско светилиште. То је општа реч за светилиште, док се „qodesh“ у Библији употребљава једино да означи Божје светилиште.

Данило је знао разлику између паганског светилишта и Божјег светилишта. Да је Данило хтео да означи паганско светилиште, употребио би реч „микдаш“. Запањујуће ми је што наводни стручњаци за хебрејски језик никада не узимају у обзир чињеницу да у четири узастопна стиха Данило три пута употребљава обе речи. Данилова употреба двеју

хебрејских речи, обе преведених као „светилиште“, одређује значење за које је Данило намеравао да буде схваћено.

Да, узвисио се чак до Кнеза војске, и од њега би укинута свагдашња жртва, и место његове светиње би оборено. И војска му би предана против свагдашње жртве због престапа, и обори истину на земљу; и чињаше, и напредоваше. Тада чух једнога светог где говораше, а други свети рече онеме светоме који говораше: Докле ће трајати утвара о свагдашњој жртви и преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажени? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:11–14.

У самом одломку који садржи темељ адвентизма, Данило употребљава две различите јеврејске речи, од којих се обе преводе као „светиња“. У тринаестом и четрнаестом стиху Данило је изабрао да употреби јеврејску реч за „светињу“ која се у библијској употреби користи искључиво за означавање Божје светиње, али у једанаестом стиху Данило је употребио општу, односно генеричку јеврејску реч која може означавати Божју светињу, а може означавати и паганску светињу.

Да је Данило хтео да „светињу“ у једанаестом стиху поистовети са Божјом светињом, употребио би исту јеврејску реч коју је употребио два пута у наредна три стиха. Потпуно је јасно да је Данило правио разлику између паганске светиње у једанаестом стиху и Божје светиње у тринаестом и четрнаестом стиху! Али пијанице Јефремове тврде да је „место његове светиње“ које је у једанаестом стиху било „оборено“ било место Божје светиње, премда избегавају реч „место“.

Они уче да је папство укинуло Христову службу посредовања и оборило истину о небеској светињи. Али Данило је јасно рекао да „светиња“ у једанаестом стиху није Божја светиња, него паганска светиња. Данило је исто тако јасно показао да није била оборена „светиња“, него „место“ његове светиње.

Одбијајући да признају сврсисходно родно колебање у стиховима девет до дванаест, савремени теолози су прихватили дефиницију „свакодневне“ која је потекла унутар отпадничког протестантизма, и почели да подижу темељ на песку људских нагађања, предања и обичаја. Када дођу до стиха једанаест, они чак одбацују надахнути савет Сестре Вајт, која је утврдила да је Милерово разумевање „свакодневне“ као паганизма било исправно, и почињу да се служе вештином скретања пажње и нагађања како би одбранили своју љубав према католичкој и протестантској теологији.

Они у овом стиху преображавају пагански Рим у папски Рим и речи која значи „подићи и узвисити“ насилно намећу значење „уклонити“. Сатански симбол „свакодневне“ одређују као божански симбол, а затим истрајавају у тврдњи да је пагански храм Божји храм, избегавајући при томе непосредно упућивање на „место“ светиње. А „неуки“ (како их Исаија означава), који ће разумети само ако им „учени“ кажу да је тако, прихватају то јело од бајки на сопствену пропаст.

У следећем чланку наставићемо наше разматрање умножавања знања представљеног као драгуљи у Милеровом сну.

„Апостол Павле нас упозорава да ће ‘неки отступити од вере, слушајући заводљиве духове и науке демонске.’ То је оно што можемо очекивати. Наше највеће кушње доћи ће због оне врсте људи који су некада заступали истину, али се од ње окрећу ка свету и с мржњом и поругом газе је ногама. Бог има дело за своје верне слуге. Напади непријатеља морају се суочити са истином Његове речи. Лаж мора бити разоткривена, њен прави карактер мора бити откривен, а светлост закона Јеховиног мора засијати усред моралне таме света. Ми треба да изнесемо захтеве Његове речи. Нећемо бити без кривице ако занемаримо ову свечану дужност. Али док стојимо у одбрану истине, немојмо стајати у одбрану самих себе и дизати велику буку зато што смо позвани да подносимо прекор и погрешно представљање. Немојмо жалити сами себе, него будимо веома ревносни за закон Свевишњег.“

„Апостол каже: ‘Јер ће доћи време кад неће подносити здраву науку; него ће по својим сопственим жељама нагомилавати себи учитеље, јер их сврбе уши; и одвратиће уши од истине, а окренуће се бајкама.’ На све стране видимо људе које лако одводе у ропство варљиве маштарије оних који укидају реч Божју; али када им се истина изнесе пред очи, испуњавају се нестрпљењем и гневом. Али апостола опомена служи Божјем гласи: ‘А ти у свему буди трезвен, подноси страдања, врши дело јеванђелисте, потпуно испуни своју службу.’ У његово време неки су напустили дело Господње. Он пише: ‘Димас ме остави, заволевши садашњи свет;’ а затим каже: ‘Александар ковач много ми је зла учинио: нека му Господ плати по делима његовим: њега се и ти чувај; јер се веома противио нашим речима.’”

„Пророци и апостоли искусили су слична искушења противљења и поруге, а чак је и беспрекорно Јагње Божје било кушано у свему као и ми. Он је поднео противљење грешника против самога себе.“

„Свако упозорење за ово време мора се верно објавити; али ‘слуга Господњи не треба да се свађа, него да буде благ према свима, кадар да поучи, трпељив; да с кротошћу поучава оне који се сами себи противе.’ Морамо брижљиво чувати речи нашега Бога да се не бисмо оскврнили варљивим деловањем оних који су отпали од вере. Њиховом духу и утицају треба да се одупремо истим оружјем којим се послужио наш Учитељ када га је напао кнез таме,—‘Писано је.’ Треба да научимо да се вешто служимо речју Божјом. Опомена гласи: ‘Постарај се да се покажеш проверен пред Богом, као посленик који нема чега да се стиди, право управљајући речју истине.’ Потребни су марљив рад, усрдна молитва и вера да би се одговорило на кривудава заблуду лажних учитеља и заводника; јер ‘у последње дане настаће тешка времена. Јер ће људи бити самољубиви, среброљубиви, хвалисави, охоли, хулници, непослушни родитељима, неблагодарни, непобожни, без природне наклоности, непомирљиви, клеветници, неуздржљиви, сурови, мрзители добра, издајници, нагли, надувени, који више љубе сласти него Бога; који имају обличје побожности, а силе њезине су се одрекли: и клони се таквих.’ Ове речи приказују карактер људи с којима ће се слуге Божје морати суочити. ‘Клеветници,’

‘мрзитељи добра,’ нападаће оне који су верни своме Богу у овом изопаченом добу. Али посланик Неба мора испољити дух који се показао у Учитељу. У понизности и љубави он мора радити на спасењу људи.“

„Павле наставља о онима који се противе делу Божјем, упоређујући их са људима који су ратовали против верних у време древног Израиља. Он каже: ‘Као што се Јаније и Јамврије противише Мојсију, тако се и ови противе истини; људи покваренога ума, непоуздани у вери. Али неће даље напредовати; јер ће њихово безумље бити објављено свима, као што је било и њихово.’ Ми знамо да долази време када ће се открити безумље ратовања против Бога. Можемо себи допустити да чекамо у мирној стрпљивости и поверењу, ма колико били клеветани и презирани; јер ‘нема ништа тајно што се неће открити,’ и они који поштују Бога биће од Њега почаствовани пред људима и анђелима. Треба да учествујемо у страдањима реформатора. Написано је: ‘Ружења оних који руже тебе падоше на мене.’ Христос разуме нашу жалост. Ниједан од нас није позван да носи крст сам. Човек страдања са Голготе саосећа са нашим невољама, и пошто је и сам страдао будући кушан, може и помоћи онима који су ради Њега у жалости и кушњи. ‘А и сви који хоће побожно да живе у Христу Исусу биће гоњени. А зли људи и варалице напредоваће на горе, варајући и варајући се. А ти остани у ономе што си научио.’”
Review and Herald, January 10, 1888.